

latende bij den Griffioen. Alice beviel het voorkomen van het dier niet bijzonder, doch daar ze meende, dat ze er zeker even veilig bij zou zijn als bij de Koningin, bleef ze wachten.

De Griffioen kwam overeind en wreef zich de oogen uit. Toen keek hij de Koningin achterna, tot ze niet meer te zien was en liet daarna een onderdrukt gelach hooren. «Wat een pret!» zei de Griffioen, half in zich zelf, half tegen Alice.

«Wat is de pret?» zei Alice.

«Wel, met *haar*», zei de Griffioen. «Ze denkt dat maar. Eksekushie wordt nooit aan niemand voltrokken. Kom!»

Iedereen zegt hier: «Kom», dacht Alice, langzaam meegaande. «Nog nooit in mijn leven werd ik zoo gecommandeerd, nooit!»

Ze waren nog niet ver gegaan, toen ze op een afstand de Soepschildpad in 't oog kregen, die treurig en eenzaam op een rots zat. Toen ze naderbij kwamen, kon Alice haar hooren zuchten, zoo hard, dat je hart ervan brak. Ze beklagde de Schildpad diep. «Waarom heeft ze zoo'n verdriet?» vroeg ze den Griffioen en de Griffioen antwoordde bijna in dezelfde woorden als te voren:

«Ze denkt dat maar. Ze heeft in de werkelijkheid nooit verdriet. Kom!»

En zoo stapten ze te zamen naar de Soepschildpad, die hen aankeek met groote oogen vol tranen, maargeenwoordsprak.

«Deze jonge dame hier», zei de Griffioen, «wou wel er is graag je geschiedenis hooren en dat wou ze».

«Ik zal haar die vertellen», zei de Soepschildpad met zware, holle stem, «gaat beide zitten en zeg geen woord vóór ik gedaan heb».

Ze gingen zitten en gedurende eenige minuten sprak niemand.

Alice dacht bij zich zelve: «Hoe kan ze haar verhaal ten einde brengen, als ze er niet mee begint?» Doch ze wachtte geduldig.

«Eens», zei de Soepschildpad ten laatste met een diepen zucht, «was ik een echte Schildpad».

Op deze woorden volgde een lang stilzwijgen,

